

ONDŘEJ ADLER DOKONALÉ ZLO

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

DOKONALÉ ZLO

Text © Ondřej Adler, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Ondřej Kocáb

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba eknihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-45-8

ISBN 978-80-53027-46-5 (PDF)

ISBN 978-80-53027-47-2 (EPUB)

ISBN 978-80-53027-48-9 (MOBI)

*Stephenu Kingovi, bez jehož tvorby bych
se nikdy neodvážil se psaním začít*

Ti, kteří nezvládnou otěže této knihy, čeká jen šílenství a smrt z rukou Starobylých!

Ty, kteří jen postoupí a kdesi v půli se zastaví, čeká šílenství a smrt, neboť pronásledování budou těmi z Vnějšku!

Ti, kteří učení zvládnou a vystoupí na vrchol, čeká jen šílenství následující tíhu vědění a smrt z rukou Starších bohů!

Lidé – moc této magie vám byla zapovězena již při vašem zrodu!

NECRONOMICON

ÚVOD

Osamělá benzinová pumpa vedle silnice a smíšeného lesa. Klidné místo, řekl by každý, kdo tady zastaví. Auta přijíždějí a odjíždějí. Lidé se míjejí, aby zaplatili za benzín, naftu, kávu, občerstvení a zase pokračovali dál. Pouze u venkovního posezení je situace odlišná. Už dvě hodiny tu vysedává jistý František Böhm spolu se svou čerstvou milenkou Pavlou. Oba dohromady spojila jedna kniha, grimoár. A řada podivných událostí, které se okolo něj za poslední léta udály. Jedné z nich jsou zrovna na stopě a čekají, až jim zavolá osoba, která je jejich přímým svědkem.

„Až ti zavolá, zajdeme ke mně na hotel?“ usmívá se Pavla na Františka a hladí mu ruku.

„Určitě. Celý den se na to těším. Možná ještě víc, než že tu věc konečně ukončíme.“

„Vzala jsem si na sebe spodní prádlo, cos mi koupil.“

Mobilní telefon se dává do vyzvánění. „Ach, to je on!“ přijímá František hovor a dává ho na odposlech.

„Slyším, Jonáši!“

„Je to on! Do prdele, fakt je to on! Vůbec nestárne! Sedí v kavárně s nějakou mladou holčínou. Heleď, potvrzení máš a já zdrhám! Už s ním a s čímkoliv dalším nechci mít nic společného! Je kolem toho moc mrtvých!“

„V klidu, Jonáši. V klidu. Al Azif Pavle sdělil, že jeho pozornost je odvrácena směrem, který ho vůči nám zaslepuje. Klidně odjed' a vše ostatní už nech na nás.“

Telefon končí na stole a oči Františka a Pavly žhnou nadšením. Tak dobré zprávy je posunuly o celé míle k cíli. Konečně budou moct zlikvidovat proslulý Necronomicon. Knihu, jejímž prostřednictvím Dokonalé zlo ničilo lidské životy. Jen proto, aby si zachovalo svou nesmrtelnost.

„Půjdeme připravit past?“ usmívá se František.

„Půjdeme. Ale co nejdřív ten hotel?“

Hlazení rukou přechází v polibek. Dnešek je pro oba dnem dobrých zpráv. My se ale nyní musíme ponořit do událostí minulých, abychom pochopili pravdu budoucí.

Nakladatelství Golden Dog

uvádí knihu

Ondřeje Adlera

Dokonalé zlo

TAJEMSTVÍ KLISNY EL

1

Když jsem viděl El poprvé, zamiloval jsem se do ní. Koňské oči, hluboké jako dno Mariánského příkopu, srst černá jako ta nejtemnější noc a hřívá jemná a plná té nejsvůdnější vůně, kterou žádný parfém nemůže nahradit. El byla skutečná královna koní. Její vysoké štíhlé tělo se neslo na čtyřech kopytech, která se s tou největší lehkostí pohybovala po zemi a do vzduchu vyhazovala kusy půdy.

Tato kráska mi však nepatřila. Jako zubožené stvoření ji za pár korun koupil místní farář. „Vysoký otec“ Petr, jak se mu ve Starých Hrdlořezech přezdívalo. Balancovala na pokraji smrti. Srst měla omšelou, mastnou. Levá přední noha byla zasažená plísní a ocas zcela ostříhaný. Petra stálo mnoho práce i peněz, než ji dal do pořádku.

Pak Vysoký otec vážně onemocněl. Pomáhal jsem mu ve skromně zařízeném domku a on mě za to pouštěl s El na vyjížďky. Byly to ty nejkrásnější časy. Já, šestnáctiletý chlapec, jsem seděl na koni dvakrát tak velkém. Miloval jsem ji.

Po Petrově smrti se na mě obrátilo štěstí a kuň mi připadl. Vydávali jsme se spolu na dlouhé projížďky od časného rána a vraceli se za tmy. K nelibosti mé rodiny, která chtěla El prodat. Ani jim ovšem na tomto světě nezbyvalo mnoho času. V době po jejich skonu jsme s El utekli. Plakal jsem a El určitě plakala

se mnou. Možná skrz slzy tu stráň neviděla, možná mě chtěla zbavit trápení, možná... ale to už je stejně jedno. Koňské nohy ztratily rovnováhu. Upadla a já s ní. Tělo mé lásky sebou praštilo na sráz pokrytý kameny. Kutáleli jsme se, naráželi do stromů a dřeli o šterk, kořeny i větve a křičeli jsme bolestí. Každý svým jazykem. Ten Elin ale náhle utichl. Koňská ústa se žlutými zuby zůstala němě otevřená. Oči, ty temné oči zíraly do prázdna. Jedna noha ošklivě ohnutá, trčela z ní kost. Krk nepřírozeně vyboulený. Srst se pokryla nachem smíšeným se zeminou. Zaplavily mě další slzy. Rozkřičel jsem se ještě víc. Řval jsem do toho překrásného odpoledního počasí roku 1947 a ten křik se šířil po celém lese. Možná právě to mě – naneštěstí – zachránilo od smrti. Místní hajný se svým psem našel mé tělo krátce poté, co jsem upadl do bezvědomí.

Později, když jsem byl upoután na nemocničním lůžku a kompletně nadopovaný, hajný pohřbil na mé naléhání El v Jahodovém lomu.

Uzavřel jsem se do sebe. Celé dny jsem trávil u jejího kříže, na nějž jsem vyryl nápis:

El, mé jediné lásce, Tom Kat

S jejím životem skončily radosti mého dětství. Nakonec mě šoupli do ústavu. Bez El jsem nechtěl žít. Nešlo to. A tak jsem si podřezal žíly. Teď sedím na smradlavých záchodech a krev mi proudí po rukách. Jak odtéká, cítím svobodu. Cítím El. Začínám být opět šťastný. Bože, ať mi na kříž vyryjí:

*Zde leží Tom Kat 1930–1948
Jediná láska El*

2

Je zamračený podvečer 13. června 2006. Venku mrholí, je zima. Jdu v tom nečase po ulici ke své fialové Fabii a ptám se sám sebe, jestli ten kšeft vzít, nebo ne. Dělal jsem už různé úkoly i pro ty největší pracháče, ale ještě nikdy takovou prasárnu. Ten komunistický blbec s brýlemi po mně chce, abych vykopal ze země symbol města. Mrtvolu koně, kterou tu v roce 1947 pohřbili.

Dědek div nezkolaboval, když jsem o El – tak se jmenovala – řekl, že je kůň. V té chvíli se vrásky na jeho čele zdvojnásobily a on mě seřval jak malého kluka. Důrazně mi vysvětlil, že El byla klisna, a ať ji tak laskavě oslovuji.

Normálně bych tuhle práci nebral, nejsem hrobník. Ale nabídnutá sumička mě přiměla o tom – byť jen na okamžik – uvažovat. Vždyť sto tisíc za noc... Kdo vám tohle dá?

Otevírám auto, usedám do něj. Pouštím motor, abych se ohřál. Po obličejích mi stéká dešťová voda a já pořád musím přemýšlet o té práci. Jenom jeden kůň... teda klisna. Vyzvednu pár kostí, stejně už po ní víc nezbylo, a přinesu to dědkovi. Nebo vezmu jiné kosti a budu tvrdit, že je to ona.

Ne, to ne. Když už vezmu nějakou práci, udělám ji pořádně, bez podvodů. Takový bastard zas nejsem.

Teď zajedu za Karlou. Užiju si, možná pokecáme, a pak uvidím. Za ty prachy by ten kšeft stál.

3

„Tak co, berete?“ osloví mě přímo dědek. Na jeho tváři se zračí úsměv a v ruce třímá starou knihu. „Koukám, že jste kvůli mé nabídce celou noc nespál.“

„Ne, nespál. Ani moje holka–“

„Tak co, berete?“ nenechá mě domluvit.

„Beru. Udělám tu práci.“

„No výborně!“ vstává ze židle. Tlustou knihu v kožených deskách pokládá na stůl. Panuje tu příliš velké příšeří na to, abych mohl přechíst název, ale určitě to není naše písmo.

„Kdy se do toho pustíte?“ ptá se s dětinským výrazem v očích.

„No nejdřív budu muset plánovat a sledovat. To zabere—“

„To mě nezajímá. Chci vědět, kdy budu mít ostatky klisny El ve své sbírce!“

Tak sbírce? O tom ses nezmínil, pomyslím si. „Asi za týden.“ Do pěti dnů to zvládnou určitě.

„Nádhera! Tady je záloha padesát tisíc korun. Zbytek dostanete, až bude vše hotovo.“

Dává mi do rukou šek.

„Děkuju, jste velice—“

„Tak běžte, běžte!“

Jsem šťastný, že můžu konečně vypadnout. Přesto si neodpustím jednu otázku: „Proč vám tolik záleží na mrtvém k... klisně?“

Stařec se na mě divně podívá. Jako by odpověď byla samozřejmá: „Jsem sběratel.“

Opět si bere do rukou knihu a usedá na staré, rozvrzané kanape. Takový boháč a má doma takový krám.

„Na shledanou,“ loučím se.

MLčí, ani nepokývne.

Odcházím z domu, v rukou šek. Usedám do auta a vychutnávám si triumfální pocit. Nepojedu ke Karle. Ani domů. Vydám se rovnou do Starých Hrdlořežů. Do města, kde je v Jahodovém lomu pohřbena El. Na místě, kde je údajně nejkrásnější pohled na zapadající slunce.

4

Včera byl Michal nějak zamlklý. Ptala jsem se ho, co je s ním.

„Nic,“ odpověděl.

A teď? Venku padá tma a Michalovo auto nikde. Jeden kluk mi zemřel, když mi bylo sedmnáct. Táhne mi na pětadvacet, a když znovu začnu někoho milovat, tak taky zmizí? Ne, to by nebylo fér. Volám mu, ale nezvedá to. Telefon je vypnutý. Určitě to bude souviset s tou prací. Předminulou noc mi říkal, že má schůzku s nějakým podivínem, starým boháčem někde v severní části města. Co když... Já nevím... Ještě nikdy neodešel, aniž by řekl kam, a to se známe skoro dva roky.

Asi přeháním. Každopádně ten, co mu práci zadal, bude vědět, kam se Michal poděl. Hlavně klid. Nesmím se nervovat.

* * *

Sesedám z kola. Číslo popisné se shoduje s Michalovými záznamy. Nevypadá to na sídlo nějakého boháče. Trávou zarostlý pozemek, popraskaná omítka, děravá střecha. Tak si dům zazobance nepředstavuju. Jdu k té dvoupatrové barabizně a zazvoním. Zvuk je hlasitý a rozléhá se místnostmi. Náhle utichne a přehluší ho hartusení rozzlobeného starce: „Kdo to u všech čertů je takhle pozdě v noci?!“

Dostávám strach, ustupuju. Co když sem Michal přišel takhle bezprostředně jako já? Co když zazvonil a ten muž ho... Blbost! Nejsem v béčkovém příběhu.

Dveře se otvírají, ven vykukuje milá stařecká hlava. „Co tu u všech prdelí hledáš?“

Spletla jsem se. Je to starý, sprostý hulvát. „Pane, včera tu u vás byl Michal, teda můj kluk. Nevíte, kde–“

„Co je mi, děvenko, po tom, kde je tvůj kluk?“ Pootevře dveře ještě víc, takže spatřím jeho hubenou, kostnatou postavu, která k sobě tiskne hodně starou knihu. Je mi povědomá.

„Bojím se o něj,“ snažím se získat čas. Proč je mi ta kniha tak povědomá?

„Já nevím, kde je tvůj kluk. Kvůli tomu jsi mě musela budit tak pozdě v noci?“

„Copak jste ještě nikdy nikoho nemiloval, že mě tak–“

„Do mých lásek se neplet! Je ti po nich úplný hovno!“ Odplivne si na zem.

Ta zaniklá písmena názvu. Ty specifické klikyháky.

„Mně po mém Michalovi–“

„Tvůj Michal mě nezajímá, dobrou noc.“

Jeho tělo pomalu mizí v domě spolu s tlustou knihou. Sakryš, vždyť ta neznámá písmena znám. No jo, můj zesnulý učitel Filip Hrubý mě do nich zasvětil! U všech pekel... To je ono! To nemůže být pravda, snad to není...

„Necronomicon!“ vydere se mi z úst. Nečekala jsem ho tady, proto jsem ho hned nepoznala.

Dveře se prudkým pohybem otevřou, až udeří do zdi. Už v očích nemá zlý výraz. Je překvapený.

„Co jsi to řekla?“

„Necronomicon,“ opakuji s úsměvem. „Chvilí jsem byla v sektě Pekelného psa...“

„Znám spolek Pekelného psa. Od nich mám tuhle knihu. Řadě věcí v ní skrytých stále moc nerozumím.“

To ani předchozí majitel. Byla jsem na jejich obřadech. Nečetli z knihy, ani se o to nepokoušeli. Knihu provází kletba. Je psaná v tajemném jazyce, jemuž rozumí jen taková hříšná mysl, které to kniha dovolí. Tím se dostávám k minulosti, o které se moc často nebavím.

Jazyk Necronomiconu je vzdáleně podobný latině, ale má výrazně temnější a drsnější charakter. Při nedůsledné výslovnosti může snadno nastat chyba. Fatální chyba.

Jedno mě ale zajímá mnohem víc: Jak jí ten stařec získal? Filip Hrubý se zapřísahal, že ji nikdy nedá z ruky.

„Ty jí rozumíš, děvče?“ ptá se.

„Ano, už jednou mi dovolila její taje poodhalit, ale nikdy jsem je nečetla nahlas.“

„Ó osude!“ zvolá a začne se šíleně smát.

„Můžu se vás zeptat, jak jste ji získal?“

„Jistě,“ stále se směje, „poslední vlastník knihu půjčil nějakým idiotům a dopadlo to natolik katastrofálně, že už s knihou nechtěl mít nic společného!“

Ani se nedivím. Jednou k tomu muselo dojít. „Můžete mi říct, kde je Michal?“

„Jistěže. Pojď dál. Michal je ve Starých Hrdlořezech, dělá tam pro mě práci. Za sto tisíc.“ Zalapám po dechu a nechám si od něj částku zopakovat. „Nechceš si taky tolik vydělat?“ šokuje mě ještě víc.

Nevím, zda jsem v ten okamžik víc šťastná za finanční nabídku, nebo nešťastná za fakt, že mi přítel zatajuje důležité věci. Nechávám se pozvat dovnitř, usadit do křesla a v ruce mi přistane sklenička se zvláště vonícím bylinným likérem.

„Pokud mi pomůžeš, dám ti také sto tisíc.“

Pomalů to rozdýchávám. Před nosem mám šek, hned vedle Necronomiconu. Světlo lampičky jasně svítí. Vidím kožený obal knihy, zhotovený nejspíš z lidské kůže.

„Tak bereš tu práci? Chci jenom pomoci s jedním kouzlem. Nauč mě ho číst!“

Nerozmýšlím se moc dlouho.

„Neboj, ta kniha není originál. Ten je ztracený. Tohle je pouze kopie z roku 1660 sepsaná v Anglii. Údajně díky ní vyhrál Oliver Cromwell revoluci.“

„Ale kletba se k ní vztahuje také.“

„Asi ano. Ale podle starých skotských mnichů, kteří ji uchovávali v klášteře, je první čtení bezpečné. Až u těch dalších nabízíš svou duši peklu.“

Žádná kletba Necronomiconu není jednoduchá. Nikdo neví, co kniha zamýšlí. Ale proč prodlužovat něco, když jsem stejně rozhodnutá. „Dobrá, беру to!“

„Úžasné!“ pochvaluje si stařec. Levou ruku pokládá na stůl a já si až teď všimnu, jak ji má znetvořenou. Vypadá to, že již dlouhou dobu.

„Uvidíš, budeme spolu dobře vycházet. Říkej mi Luboš.“

„Ty mě zas Karlo,“ usmívám se falešně.

Dostala jsem skvělou a jednoduchou práci. Naučit starce mluvit jazykem Necronomiconu a pomoci mu s obřadním kouzlem. Vůbec z toho nemám dobrý pocit.

5

Vykopat tu zatracenou klisnu dalo zabrat. Obzvláště s pocitem, že mě stále někdo sleduje. Ale zvládl jsem to. Kostí mám naložené v kufru. Dalších padesát tisíc v kapse. Jedu domů.

Začíná svítat. Rudé slunce mi ozařuje obličej. Mé myšlenky se ubírají ke Karle. Včera mi volala. Nejprve našťvaná, pak šťastná. Říkala mi, že snad bude pracovat se mnou. Vůbec jsem jí nerozuměl.

Ve vozidle je nějak moc ticho. Zapínám a ladím rádio. Poté si vkládám do úst cigaretu, připálím si. Když zaostřím zpět na vozovku, spatřím přímo proti sobě jedoucí kamión. Pustím plyn, trochu sešlápnu

brzdu a stočím volant zpět do svého pruhu. Nákladák zlostně zatroubí, ale to už je jasné, že se mu vyhnu. Hlavně nezpanikařit. Táta tenkrát zpanikařil a vlak ho sejmul. Z auta ho museli vystřihávat.

Pořád se mi honí hlavou, co mi Karla řekla. Jaká práce? Jak se mnou? Pracuju zásadně sám. Konec, tečka.

Po levé straně se za ohradou prohání stádo koní. Jsou nervózní. Jako kdyby snad mohli cítit ostatky v kufru auta. Taky z toho nejsem dvakrát na větvi. Kostí a lebka jsou šetrně zabalené v igelitových pytlích.

Když jsem balil lebku, všiml jsem si, že je podélně naprasklá. Nejspíš k tomu došlo při tom smrtelném pádu.

Míjím ceduli. Za dvacet kilometrů budu v cíli. Jen co odevzdám ty zatracené kosti, promluvím si s Karlou. Ten pitomý telefonát nemůžu vyhnat z hlavy.

6

Naučit starce číst zaklínadlo v Necronomiconu se ukázalo jednoduchým. Jenže ač je text krátký, zároveň je velmi nebezpečný. Je to zaklínadlo na vyvolávání a ožívování mrtvých. Jedno z nejnebezpečnějších kouzel. Luboš jsem jasně varovala. On mě však odbyl a s ujištěním, že se to povede a nemám se čeho bát. Ale já se bojím. Základní poučka černé magie zní, že vše, co uděláme, se nám trojnásobně vrátí. A já mám strach, že pokud tu mrtvolu – ať už jakoukoli – přivedeme na tento svět, tři lidé za ní budou muset zaplatit.

Sedím na rozvrzaném kanapi. Necronomicon položený před sebou na stolku. Jeho ručně psaná písmena a obal z kůže dávají knize hororový nádech. Páchne jako mrtvola. Navíc z něj sálá zvláštní neviditelná

síla, která mi bere energii. Ale za ty peníze si ji vzít nechám.

Podle zpráv od Luboše se Michal vrátí každou chvíli. Určitě mě tu nebude čekat. Až přinese mrtvolu – podle staříka zvíře – můžeme hned začít s vyvoláváním. Zatím vše připravuje. Dole ve sklepě zapaluje svíčky, staví stojan pro knihu, kreslí křídou kruh smrti a řeže se do žíly na zohavené ruce. Svou krev použije při zakončení obřadu.

Všude panuje napětí. Až to všechno skončí, budeme s Michalem finančně zabezpečení natolik, že se podobným kšeftům na chvíli vyhneme.

Ha! Už zvoní.

7

Zvoním na zvonek. Ty zatracené kosti jsou ale těžké! Nasáklé vodou.

Z druhé strany se ozve cvaknutí zámku. Tak se ukaž, dědku.

Jenže ze dveří nevykookne dědek, ale Karla!

„Co to u všech...“

„Vždyť jsem ti volala, že mám práci!“

Tohle jsem nečekal.

„Představ si, že mi nabídl sto tisíc. Slyšíš to?“

„Slyším, slyším, nejsem hluchý, ale–“

„Budeme boháči, lásko, budeme...“

Neposlouchám. Nečekal jsem, že když přijdu k šéfovi, najdu tam svou holku. Nečekal jsem, že jí nabídne takovou sumu za... co? „Mlč! Sakra! Nech mě domluvit!“

V jejích očích je náhle zděšení.

„Co za ty prachy chce?“ dořeknu a čekám v klidu na odpověď.

„No, že ho naučím číst v Necronomiconu.“

„Naučíš číst v čem?“

„Necronomiconu. Knize, kterou má u sebe. Něco jako černá magie.“

Takže je to fakt starý rozhazovačný blázen. „To se nenaučil číst sám?“

„Je psaná v cizím jazyce.“

„V jakém?“

„Nemá název. Kdysi mě v něm učil číst jeden můj učitel. V té fázi života, kdy jsem se zajímala o okultismus.“

Doufal jsem, že jde o tu éru života, která je za námi. Jak vidno, tak ne. Nicméně, já svou práci odvedl a ona zřejmě taky. Až dostaneme šeky, vypadneme a zbytek probereme doma.

„Michale? Ještě tě o něco—“

„Máš ji? Máš El?“ zasyčí z kouta dědek a žene se přímo ke mně.

„Mám.“ Ukážu dva pytle.

„To jsi ji nemohl zabalit do něčeho příhodnějšího? No, to je jedno, pojďte se mnou.“

„Kam?“ ptám se Karly.

„Pomocť mi s kouzlem,“ odpoví dědek, „slibuji, že hned poté vám dám oběma zbylých sto padesát tisíc.“

Tak to se mnou málem smýklo. „Sto padesát?“

„Ano. Nečekal jsem, že mi vaše děvče pomůže se čtením i s vyvoláváním. V tom počítám i s vámi, samozřejmě.“

Ten člověk je možná blázen, ale platí jako protrženej, a tak pokorně mířím do sklepa.

Dole vládne tma, kterou roztínají plameny desítky svící poskládaných v kruhu. V jeho středu se nachází dřevěný stůl a vedle něj stojan na knihu. To všechno ohraničuje kruh z posvěcené křídý.

„Páni, ten to teda bere vážně.“

„Psst,“ vyhrknou na mě oba najednou.

Ztichnu. Za ty prachy jsem schopný poslechnout i nemluvně a věřit na Harryho Pottera. Karlu ale brzy čeká několik nepříjemných otázek.

Starý páprda nezachází s ostatky, na kterých mu tak záleží, zrovna v rukavičkách. Po schodech je vláčí a na stůl je rozsype jako písek z kyblíku.

Pak na chvíli zmizí a vrátí se s Necronomiconem v ruce. Stejná kniha, jakou jsem u něj viděl při první návštěvě.

„Stoupněte si proti sobě, každý na jeden konec stolu a zvedněte ruce vzhůru. Špičkami prstů se dotýkejte. V žádném případě je při obřadu nesmíte spustit k tělu, jasné? Ať se děje cokoliv!“

Přikývnu. Přesto, že na kouzla ani duchy nevěřím, začne mi být divně.

Necronomicon skončí na stojanu spolu s nějakým kalichem. Starý nuž se nadechne a začne s vyvoláváním. Nerozumím mu ani slovo. Přesto se z barvy těch slov line strach. Ledový, beznadějný, drásavý. Jako by veškerá naděje světa vyhasla a lidská touha se smrškla na sebevražedné jednání.

8

Od chvíle, kdy stařík začal přeříkávat slova v jazyku Necronomiconu, mám divný, svírající pocit. Má láska je na tom podobně. Vidím Michalovi na očích, že by byl raději kdekoliv jinde. Zároveň ale vím, jak moc touží ty peníze získat. Pro léčbu těžce nemocné matky. My oba se o to snažíme. Pro ni a samozřejmě pro nás. Aby nikdo z naší rodiny nemusel nadále trpět nedostatkem, který nás dva svedl dohromady.

„Vra'kthar n'ghul, zhr'kathar vr'ghulth,“ vychází slova z jeho starých úst lehce, jako kdyby jazykem

mluvil od malička. Černé řeči Necronomiconu se velmi snadno a velmi rychle naučí člověk, co za života hodně hřešil. Co to o něm asi vypovídá?

Skleničky s nakládánými okurkami a marmeládami se roztřesou. Jejich cinkot k nám doléhá jako tiché jemné zvonění.

Ve stejnou chvíli mnou i Michalem projede mrazivý, elektrizující pocit, který nám ruce doslova přišpendlí k sobě a nedovolí je odtrhnout. Kostí zvířete začnou odporně páchnout a v očích nás obou zajiskří otázka: *Neudělali jsme pro peníze největší chybu v životě?*

„Lur'ghutur n'ghul, arghr'kthar vr'ghulth,“ dokola opakuje Luboš.

Sklenice v policích pukají. Medy, kompoty a marmelády vytékají ven a třísní police, stěny i zem. Po stěnách se prochází nesourodé a zle vypadající stíny, jež zde nemají co dělat. Kalich s krví vzplane. A text na stránce Necronomiconu téměř září.

Kosti klisny El se rozpouští a prozírají stolem. Nemůžu při vši té hrůze vydat ani hlásku. Michal zřejmě také ne. Spíš vypadá, že každou chvíli omdlí. Dědek je plně zaujatý čtením, vypadá jako v transu. Obličej má bílý, neprokrvený a v očích popraskané žilky.

„K-k-kdy to skočí, K-Karlo?“ ptá se Michal, strachy celý bez sebe. Takhle ho vidím poprvé a v té chvíli mi slzy rozmažou vidění.

Oltář se rozpadá ve dvě. Rozpouštějící se kosti dopadnou na podlahu jako pytel brambor a začínají mizet kdesi pod betonovou podlahou.

Zem se mírně otřese. Zpod praskliny a rozežírané betonové země začne proudit bleděmodré světlo. Dere se neustupně k povrchu jako dravec jdoucí za svou kořistí.

„Karlo?“ ozve se zhluboka oddechující Michal.
„Odpust', do čeho jsem nás dostal!“

V té chvíli to magické světlo pod námi exploduje, podlaha pod našima nohama se zvedá a tlaková vlna nás vrhá pryč z kruhu. Svíce postupně zhasínají a převracejí se. Stojan s Necronomiconem se hroutí a Luboš padá v bezvědomí k zemi. Celou místnost zakryje oblak prachu, který mi znemožňuje pohlédnout na druhou stranu sklepení.

Udělalí jsme něco, co jsme neměli.

Vypustili jsme něco, z čeho jde strach.

Hráli jsme si s něčím, co jde mimo nás.

Co bude teď?

Omdlím.

9

Od oné události uplynul téměř týden, který mi od základu změnil život. Žil jsem s vírou, že nadpřirozeno neexistuje, zesnulí blízcí mě nemůžou pozorovat a hříchy zůstávají nepotrestány. Mýlil jsem se, všichni na tomhle zatraceném světě se mýlí! Už se nebudu dál hrabat ve starožitnostech. Už nebudu vykrádat domy zesnulých. A hlavně, nikdy se ani na krok nepřiblížím k Necronomiconu!

Ten strašlivý pocit mrazení, ty halucinace... Proboha, snad to byly halucinace! Nikdy nezapomenu, jak se stín kostí zvětšil, roztáhl a srovnal do podoby živého koně. Ani na to, jak začaly sklenice i s obsahem jedna po druhé praskat.

Peníze jsme si kvůli prožitému traumatu ještě nevyzvedli. Učiním tak nejbližší pracovní den. Navštívím mamku v nemocnici a slibuji jí experimentální léčbu. Čas se rychle krátí, ale do týdne by ji měla mít zajištěnou. A já s Karlou si pak vezmeme hypotéku na

menší dům na Šumavě. S těmito myšlenkami se vracím odpoledne domů. Zatím jsem tu sám, i Karla si odskočila ke své matce. Jen mám strach, aby se vrátila dřív, než začne bouře. Už se zvedl silný vítr a černé mraky se převalují proklatě nízko. Raději zavírám okna v ložnici a zapínám televizi.

I když je vše pevně zavřené, spáry profukuje meluzína. V televizi dávají Krok za krokem. Obrazovka trochu zrní. Venku už párkrát zahřmělo. Sleduji svůj oblíbený seriál, když tu mi při hlasitějším hromobití naskočí husí kůže. Ten hrom... Ale to je nesmysl! Jako kdybych... Ne... Ale ano, zněl jako zařehotání koně. Otočím se k oknu. Oblohou projede jasný blesk s hromem tak silným, až roztřeše okenní tabulky. Tentokrát v něm nic děsivého neslyším.

Meluzína přivane vzduch zvenku a ten není vůbec cítit vodou, ale pachem koňských stájí. Můj strach stoupá, srdce mi buší. Venku se spouští déšť a Karla stále nikde.

No fajn chlape, musíš se odreagovat. Teď si lehni zpátky na gauč, když tak si vezmi prášek na uklidnění a sleduj telku. Musíš se uklidnit, to se ti jenom zdá.

Okenní tabulka se roztrhne a část stěny domu pod oknem se rozvalí. Dovnitř proskočí zohavené, mrtvolné koňské tělo. Kostí pokrývá na uhel spálené maso. Z lebky mě sledují dva plamínky žhnoucích očí.

„Chceš se projet, drahoušku?“ ozve se sladký hlas v mé hlavě. „Nečekala jsem, že budu mít dva jezdce.“

Oblohou projede rudý blesk a já si uvědomím, že za zničeným oknem neprší obyčejná voda, ale krev. Hrom není hromem, ale bolestným křikem. Dívám se, kam mě chce kobyla odvést. Do skutečného pekla, věčného utrpení.

„Zítřka si vás vyzvednu,“ pokračuje ten jemný dívčí hlas, „ať vám oplatím lásku, s jakou jste se mnou nakládali.“ Pak se klisna postaví na zadní, rudě žhnoucí kopyta se nadvzdvednou a já šokovaně sleduji, jak mi přistávají na hrudi. Jsou těžké, nesmírně těžké... a horoucí jako samo slunce.

10

Už se blížím k domu. Bouřka před chvílí ustala. Řekla jsem mámě, co se chystáme s Michalem udělat. Nelíbilo se jí to. Jaké matce by se líbilo, když se dcera chce odstěhovat na vzdálenou samotu uprostřed lesa? Ale moc se mnou nehádala. Myslím, že mě ve skrytu duše chápe.

Opatrně procházím přes mělké kaluže a otvírám branku. Zlověstně v ní zavrže. V předsíni panuje přítmí. Zouvám si boty, svlékám mikinu.

„Michale, jsem tady!“ volám.

Nic.

Z pokoje slyším televizor, zřejmě u něj usnul. Je tu docela zima. Zapínám topení. S dekou v ruce jdu za spícím Michalem a pak... To snad NE! Obraz, na kterém jsme společně zvěčnění, spadl na zem a roztránil se. Co se tu stalo?

Beru Michala za rameno a třesu s ním.

„Probud' se. Tak vstávej!“

Jeho ruka vylétne do vzduchu a pevně mi sevře krk. Krví podlité oči se otevrou a těkají po místnosti. Bolestně sípu po vzduchu.

„Kde... kde je?“ šeptá napůl šílený strachy. Uvolní sevření.

Veškeré mé myšlenky týkající se rozbitého obrazu a rozhovoru s matkou jsou ty tam a já se bojím. „Kdo? Kdo kde je?“

„T-t-ten k-kůň. Ten posraný kůň!“

A pak si vyhrne tričko. Jako nějaká ošklivá skvrna – rakovinotvorná piha – se mu na prsou zračí černě vypálené kopyto.

11

„Musíme zavolat Lubošovi,“ navrhnou Michalovi hned poté, co mi dovypráví svůj sen.

„Komu?“ třese se mu hlas.

„No tomu staříkovi.“

„Nevěděl jsem, že se jmenuje Luboš.“

„Asi ne, jenom mu tak mám říkat.“

Michal si zapálí cigaretu.

„Zajedeme za ním.“

„A můžeš vstát?“ pohled na něj vyvolává lítost. Sedí na gauči jako hromádka neštěstí.

„Jo, nebolí to,“ odvěti mi.

Za necelých pět minut sedíme v autě a jedeme do staříkova domu. Kdesi v dáli za námi zapadá slunce. Myslím na Necronomicon. Pokud vím, k žádné chybě nedošlo. Tohle se nemělo stát. Vím však jedno. Já můžu za to, že můj přítel teď balancuje na útesu smrti. Ta zrůda se může objevit kdekoli. Budu muset prostudovat knihu a zjistit víc.

Auto zaparkujeme před domem. Doslova vystřelíme ven a letíme ke zvonku. Nikdo se neukáže.

„Myslíš, že si pro něj přišla?“ zeptá se Michal.

„Vyrazíme dveře. Musím se dostat k té knize.“

Na tři kopneme do dveří. Panty zapraskají a dveře se zbortí. Vběhnu dovnitř, Michal za mnou. Na zemi leží Luboš. Je v bezvědomí. Necronomicon pevně svírá v ruce. Když se nám Luboš konečně podaří probrat, začne ječet. Zprvu se ho vůbec nedaří uklidnit. Michal si to vezme na starost a já

raději studuji Necronomicon. Je nadevše jasné, že Michala potkalo to samé, co staříka. Ale proč ne mě?

„Uklidněte se, HERGOT! Do čeho jste nás to kurva zatáhl?!“ zaječí Michal, až se leknu. Ale staříka to utiší.

„Ten kůň, proboha! Ta klisna! Proč je tak zlá? Vždyť jsem jí nic neudělal, tak proč mě chce–“

„Poslouchejte. Poslouchejte! Vy jste toho koně znal zaživa? Znal jste ho?“

„Nebyla tak zlá, ona byla hodná!“ vede si stařík svou.

„Podívejte se mi do očí, sakra!“

Stařík poslechne.

„Máte nás teď na svědomí. Jestli se Karle něco stane, zabiju vás dřív než ta bestie! A teď řekněte sakra něco, co nás z toho zkurveného průseru může dostat! Znal jste toho koně zaživa? Nevíte, proč se tak chová?“

Dědovy oči náhle vzplanou, už zase začíná vypadat tak neprostopně jako dříve. „Ne, neznal!“ Hlas má pevnější, ale stále je dost otřesený.

„A neznáte někoho, kdo by si na toho zatraceného koně mohl pamatovat?“

„Proč to chceš vědět?“

„To, co potkalo vás, potkalo i mě. Něco mě napadlo. Potřebuju to vědět. Hned!“

„Srstka, bývalý hajný. Žije v Dolním Bukovsku. Adresu mám támhle v diáři.“

Přestanu číst v Necronomiconu a podám Michalovi diář v kožených deskách. Vezme si ho a listuje v něm.

„Na co máte diář? Vždyť tu máte sotva pět jmen... Tady! Vezmu si ho s sebou. Díky.“ A vyběhne ven k autu.

„Posaďte se, opatrně,“ pomůžu staříkovi na kanape.

„Tobě se nic nezdálo?“ sahá si na hrud', kterou má také označenou kopytem.

„Ne.“

„Nevíš, o co se tvůj chlapec pokouší?“ zeptá se mě chraplavým hlasem.

„Ne, ale snad uspěje.“

„Hlavně aby toho nezjistil moc,“ dodá potichu a nespouští oči z Necronomiconu v mé ruce.

Zvenku uslyším zavrčení motoru auta, které se začne vzdalovat.

„Musí to stihnout do noci,“ zašeptá Luboš.

„Proč?“ zeptám se.

„El mi řekla, že si přijde pro svou odpověď. Přesně v jedenáct!“

Srdce v mé hrudi se zběsile rozbuší a já se opět začtu do prokleté knihy. Ta ale mlčí. Důležité texty se mé mysli odmítají otevřít.

12

Něco mi na té záležitosti strašně smrdí. Ta klisna hovořila jasně: nečekala dva jezdce. Jaké jezdce? Proč? A hovořila o odplatě. Ať se tu děje cokoli, má to nějaké vazby na dávnou minulost. A pokud ta vazba existuje, může to být zbraň proti ní. Čelíme teď něčemu nadpřirozenému. Ano, já vím, je to šílený! Nikdy jsem proti ničemu takovému dosud nestál. Ale každý nepřítel má slabinu. Klisna ji bude mít taky. Musí. Jinou variantu si nepřipouštím.

Dolní Bukovsko je přerostlá vesnice. Jezdím po obvodu jeho nesouměrného, oválného náměstí, jehož středu dominuje malý kostel, a sleduji čísla popisná.

Zeptám se zdejší skupinky pubertáků kouřících na zastávce cigarety. Jedna holčina mi ukáže na dům směrem k místní cihelně.

„Ten pán nebydlí na Jiráskově náměstí, ale v ulici U Cihelny.“

Poděkuju, a než sešlápnu plyn, spatřím na horizontu obrys hořícího koně. Zapadající slunce mě však oslní, a když znovu zaostřím, žádný kuň tam nestojí.

Asi po pěti minutách dojedu k omšelému patrovému domu. Střechu pokrývá mech, v oknech visí dlouhé špinavé záclony.

Zaklepu.

„Kdo je to?“ ozve se vysoký, stařecký hlásek z průjezdu.

„Tady je Michal, pane...“ nevzpomenou si na jeho jméno.

Dveře se otevřou a ven vykoukne bledá tvář bez vlasů. „Co potřebujete? Vás neznám, vy nejste odsud.“

„Ne, jsem tady...“ na chvíli přemýšlím, jaký argument použít. „Pracuji pro časopis Záhadologie. Připravuji článek o symbolu města Staré Hrdlořezy. Klisně, kterou jste prý osobně znal.“

„El? Ano, tu jsem znal... Chcete čaj? Kafe bohužel nemám, nepiji ho. Špatné srdce, víte? Mám dvojnásobný baj pás, nebo tak nějak se tomu říká.“

„Ne děkuji, nezdržím se.“ Vstoupím do skromně zařízené kuchyně. Dřez je plný špinavého nádobí, linka popraskaná, zdi nažloutlé, místy pokryté plísní, a židle i stoly sotva drží pohromadě.

„Tak se alespoň posadte. Omlouvám se za ten nepořádek, návštěvy moc nečekám. Lidé mě mají za podivína. Co potřebujete vědět o El?“

„Co nejvíc. Ale pro začátek, kdo ji vlastnil?“

„No, nejdřív nějaký tamní německý přistěhovalec. Ten fungoval ve vsi jako gestapácký udavač. Po konci války ho lidi zlynčovali a El přešla na jeho syna. Ten se o ni nestaral a skoro ji nechal vyhladovět, až se jí ujal farář Petr. Ten ji koupil.“